

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1279/2018
04.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Далибора Тасића, због кривичног дела изнуда из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Тасића, адвоката Момчила Ковачевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К бр.83/14 од 26.05.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.1132/16 од 22.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 04.12.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Тасића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К бр.83/14 од 26.05.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.1132/16 од 22.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К бр.83/14 од 26.05.2016. године, окривљени Далибор Тасић, између осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела изнуда из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 04.02.2010. до 14.06.2011. године.

Истом пресудом од окривљеног Далибора Тасића и окривљених АА, ББ и ВВ одузета је имовинска корист прибављена кривичним делом на штету оштећеног ГГ у износу од 690.536,60 динара а окривљени Далибор Тасић је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 30.000,00 динара, као и на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 300.034,07 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Наведеном пресудом на основу члана 422. став 1. тачка 3) ЗКП одбијена је оптужба да је окривљени Далибор Тасић, између осталих у саизвршилаштву извршио кривично дело противправно лишење слободе из члана 132. став 1. у вези члана 33. КЗ и одређено да трошкови кривичног поступка у том делу падају

на терет буџетских средстава суда, док је оштећени ГГ ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.1132/16 од 22.02.2017. године усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Врању па је преиначена пресуда Вишег суда у Врању К бр.83/14 од 26.05.2016. године, само у делу одлуке о казни тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеног Далибора Тасића, између осталих, за кривично дело изнуде из члана 214. став 2. у вези става 1. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од три године у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору од 04.02.2010. године до 14.06.2011. године, док су у осталом делу жалба Вишег јавног тужиоца у Врању и жалба окривљеног Далибора Тасића и његовог браниоца одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Далибора Тасића, адвокат Момчило Ковачевић, због битне повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреда закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати надлежном суду на поновни поступак и одлуку или да другостепену пресуду преиначи тако што ће одбити оптужбу у односу на овог окривљеног или га ослободити од оптужбе.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношења одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Тасића је неоснован.

Бранилац окривљеног Далибора Тасића у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је ствар правноснажно пресуђена пресудом Основног суда у Лесковцу К бр.117/15 којом је према окривљеном Далибору Тасићу одбијена оптужба, а ради се о истоветном догађају, који се догодио истог дана, о чему се изјаснио и сам оштећени ГГ који је у том другом поступку имао својство сведока.

Из списка предмета произилази да је правноснажном пресудом Основног суда у Лесковцу К бр.117/15 од 30.05.2016. године према окривљеном Далибору Тасићу, између осталих одбијена оптужба да је извршио кривично дело изнуде из

члана 214. став 1. у вези члана 33. КЗ у стицају са кривичним делом противправно лишење слободе из члана 132. став 1. у вези члана 33. КЗ, а на основу одредбе члана 422. тачка 1) ЗКП, јер је Основни јавни тужилац у Лесковцу одустао од оптужбе, као и да из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела за које је према окривљеном Далибору Тасићу одбијена оптужба произилази да је исто извршено неутврђеног дана децембра месеца 2007. године, а да је оштећени ДД.

Из изреке пресуде Вишег суда у Врању К бр.83/14 од 26.05.2016. године произилази да је окривљени Далибор Тасић између осталих оглашен кривим због извршења кривичног дела изнуде из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ учињеног на штету ГГ, а да је дело учињено почетком септембра месеца 2007. године.

Имајући у виду да се кривични поступак у предмету Основног суда у Лесковцу К бр.117/15 против окривљеног Далибора Тасића водио због кривичног дела које је извршено неутврђеног дана децембра месеца 2007. године на штету ДД, а да је побијаним пресудама окривљени Далибор Тасић оглашен кривим због извршења кривичног дела учињеног неутврђеног дана септембра месеца 2007. године на штету ГГ, дакле, да се у овим кривичним поступцима радило о различитим догађајима, који су учињени у различитим временским периодима, према различитим оштећенима, наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Тасића којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани, јер се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари.

Врховни касациони суд се није упуштао у наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Тасића којима се указује на повреде закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, обзиром да су исте образложене тиме да се ради о пресуђеној ствари, да је оштећени у овом кривичном поступку био конфузан у свом исказу, и да је побијаним пресудама пружена заштита оштећеном који је продавао дрогу зависницима, између осталих окривљеном Далибору Тасићу и осталима, дакле, чиме се у суштини оспоравају чињенична утврђења суда, а што није разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић